

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 141-1907)

Originalt emne

Brandvæsen

Brandvæsen/Brandmandskab

Uddrag fra byrådsmødet den 23. maj 1907 - side 1

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 141-1907)

Andragende fra det faste Mandskab paa Brandstationen og Sprøjteføreren om i Sygdomstilfælde at maatte oppebære Sygekasseunderstøttelsen uden Afkortning.

Formanden meddelte, at Budgetudvalget kunde tiltræde den fra Brandkommissionen foreliggende Indstilling med den deri nævnte Begrænsning, at Mandskabet i Sygdomstilfælde kun kan oppebære Lønning i 6 Maaneder.

Muligvis kunde der dog ved denne Lejlighed være Grund til at overveje, om man ikke skulde søge Sygekasseforholdene for Kommunens Funktionærer omordnet.

Samuelson troede ikke, det vilde være heldigt at faa flere ind under den kommunale Sygekasse, og oplyste, at Brandsvendene skulde være Medlemmer af en anerkendt Sygekasse.

Vestesen fandt det ejendommeligt, at Brandsvendene skulde have Sygepenge udbetalt, samtidig med at de beholdt deres Gage, da en syg Mand derved fik mere Indtægt end en Mand, der gjorde Tjeneste.

Hvis Ordningen var midlertidig, skulde han dog ikke modsætte sig den, men det forekom ham heldigst, at der blev fremskaffet ensartede Regler, og han ønskede Forklaring paa, hvorfor der skulde ydes større Gage i Sygdomstilfælde.

Jakob Jensen kunde ikke tiltræde Indstillingen, der syntes ham af en saadan Beskaffenhed, at den kunde give Anledning til Mistænkeliggørelse.

Samuelsen hævdede, at der med Hensyn til Sygekasseforhold maatte gøres Forskel paa Brandsvendene og de andre kommunale Funktionærer. Brandsvendene havde en meget lav Løn, da de kunde paatage sig en Del privat Arbejde, men dette var det netop, der noget skulde godtgøres dem, naar det under Sygdom bortfaldt. Hvis Kommunen fuldt ud betalte dem for deres Tjeneste, var Sagen en ganske anden.

Magnus Nielsen kunde slutte sig til Hr. Samuelsens Udtalelser, da Forholdene var helt anderledes for Brandsvendene end for Kommunens andre Funktionærer, og da Sygekasseunderstøttelsen langt fra var for stor.

Mikael Johansen vilde anbefale, at man stemte for Indstillingen, da Brandsvendenes Ekstrafortjeneste jo bortfaldt, naar de var syge.

Nørgaard fandt det forstaaeligt, at der kunde næres Betæneligheder ved at følge Brandkommissionens Indstilling, og Budgetudvalget var da ogsaa kun gaaet med, fordi der var særlige Forhold til Stede, og der altsaa ikke kunde skabes noget Præcedens, ligesom samme Udvalg ogsaa var inde paa en Drøftelse af ensartede Regler og paa at komme Brandsvendene i Møde paa anden Maade, da det var dissens Selverhverv, der søgtes forsikret.

Müller henstillede, at Brandsvendenes Løn blev forhøjet, da deres Arbejde var farligt, og da Kommunen burde give dem en Løn, de kunde leve af, og ikke henvise dem til at søge privat Fortjeneste, naar den forlangte deres fulde Tjeneste.

Mikael Johansen oplyste, at det var under Vagten, Brandsvendene foretog deres private Arbejde, og da de selv var tilfreds med at lønnes paa den nuværende Maade, fandt han det urigtigt, at man fraveg den.

løvrigt vilde han paa ny anbefale Indstillingen og foreslaa, at Sagen af gjordes nu, da den forelaa enstemmig fra Budgetudvalget.

Vestesen vilde indrømme, at der for Brandsvendenes Vedkommende var særlige Forhold til Stede, da Kommunen ofte i mange Dage ikke brugte deres Tid, men da Sagen ikke havde stor Hast, vilde han finde det bedst, at Udvalget fik Sagen tilbage og søgte at fremskaffe ensartede Regler.

Nørgaard havde intet imod, at Sagen gik tilbage til Budgetudvalget, hvad han fandt meget naturligt, hvis der i Byraadet var Stemning for det.

Simonsen saa ikke nogen Anledning til at sende Sagen tilbage, i alt Fald ikke uden Tilkendegivelse af, hvorledes Byraadet ønskede Forholdet ordnet. Han troede ikke, at der efter det oplyste kunde skaffes ensartede Regler, og saa var der sikkert ingen anden Udvej end den foreslaaede.

Samuelsen kunde ikke forstaa de mange Betæneligheder. Brandsvendenes Løn var saa lille, fordi der gaves dem Lejlighed til nogen privat Fortjeneste, og der var for dem aldeles ingen Profit ved at være syg.

Jakob Jensen syntes, det var Synd at berøve Brandsvendene deres Arbejde i Vagttiden, da denne saa vilde blive aldeles nudholdelig.

Magnus Nielsen fandt den nuværende Ordning, med at Mandskabet arbejdede for sig selv i Vagttiden, udmærket. Hvis Folkene i den 36 Timer lange Vagttid ikke maatte arbejde, vilde de sikkert blive daarlige Mennesker.

Han kunde ikke finde det heldigt, om Sagen sendtes tilbage til Budgetudvalget, da dette Udvalg i ca. 3 Maaneder havde haft Sagen til Overvejelse, og han troede ikke, at den foreslaaede Ordning vilde give Anledning til Mistænkeliggørelse, da Lægerne utvivlsomt var for samvittighedsfulde til at erklære en Mand for syg, naar han i Virkeligheden var rask.

Nørgaard maatte protestere imod, at Budgetudvalget skulde have forhalet Sagen, men Forholdet var, at det havde indhentet forskellige Erklæringer, og derfor fremkom Indstillingen først nu.

Hvis Brandkommissionen troede, at den foreslaaede Ordning var den bedste, kunde han gerne gaa med til den, selv om han ikke ansaa den for ganske rationel.

Formanden maatte oplyse, at Sagen i to Maaneder havde ligget i Brandkommissionen, hvilket fremgik af Skrivelsernes Datoer, saa det var ikke Budgetudvalget, der havde forhalet Sagen.

Vestesen syntes ikke om Særbestemmelser og vilde foreslaa, at Sagen gik tilbage til Budgetudvalget.

Mousten havde ikke været til Stede i det Møde, hvori Budgetudvalget havde behandlet Sagen, men kunde ligesom det øvrige Budgetudvalg slutte sig til Brandkommissionens

Indstilling.

Jakob Jensen kendte Eksempler paa, at Folk med 20 Kr. om Ugen paa Grund af Sygeforsikringen under Sygdom havde haft 36 Kr. om Ugen, og saadanne Forhold kunde give Anledning til Mistænkeliggørelse.

Han ønskede optyst, hvor meget Brandsvendenes gennemsnitlige private Indtægt var, og vilde finde det rigtigst, at man i hvert enkelt Tilfælde traf Bestemmelse.

Samuelsen troede, dette vilde blive en meget besværlig Ordning. Nogle havde meget at bestille, andre mindre, men skulde der betales efter Gennemsnitsfortjenesten, kom Kommunen til at betale adskilligt mere end de nu normerede 3 Kr. 50 Øre om Ugen.

Harald Jensen vilde foreslaa, at man løste Spørgsmaalet ved at forhøje Brandsvendenes Løn med de omtalte 10 Kr. og saa lod dem selv betale deres Sygekassepræmie.

Formanden mente, at denne Ordning vilde komme i Strid med Reglementet.

Mikael Johansen troede, at Hr. Harald Jensens Forslag vilde blive langt dyrere for Kommunen og tilmed komme til at gaa ud over enkelte af Brandsvendene.

Harald Jensen mente, at Forholdet vilde blive det samme, som hvis man fulgte Indstillingen.

Nørgaard kunde følge Hr. Harald Jensens Forslag, hvorefter Folkene fik det, de ønskede, uden at Kommunen kom ind paa en Ordning, der kunde medføre uheldige Konsekvenser.

Samuelsen vilde ogsaa synes, at Forholdet blev det samme, men Ordningen kunde først gælde fra næste Aar, da der intet Beløb var optaget paa Budgettet i saa Henseende.

Formanden henstillede, at den foreslaaede Begrænsning af Lønudbetaling i indtil 6 Maaneder blev fastholdt.

Magnus Nielsen vilde forespørge, hvorledes Forholdet skulde ordnes med Hensyn til Sygdom foranlediget ved Ulykkestilfælde, da den af Hr. Harald Jensen foreslaaede Ordning jo kun kunde omfatte medicinske Sygdomme.

Samuelsen maatte oplyse, at der endnu intet Ulykkestilfælde var indtruffet, men Sygdomme som Følge deraf maatte efter hans Mening gaa ind under samme Ordning.

Magnus Nielsen meddelte, at en Brandsvend af Reserven i mange Maaneder havde været syg som Følge af et Ulykkestilfælde. Han vilde helst have det ordnet paa engang, saa der baade blev truffet en Ordning for almindelig Sygdom og for Sygdom som Følge af

Ulykkestilfælde.

Nørgaard vilde synes, at Hr. Magnus Nielsen kastede et helt nyt Spørgsmaal ind i Diskussionen. Efter den foreslaaede Ordning vilde Folkene faa det, som de ønskede det.

Mousten kunde ikke se, at en Ulykkesforsikring vilde faa nogen Betydning, da Folkene under Sygdom foranlediget ved Ulykkestilfælde vilde faa deres Sygepenge som under anden Sygdom.

Magnus Nielsen var overbevist om, at Betydningen af en Ulykkesforsikring vilde blive paapeget i et andet Andragende.

Samuelson hævdede, at Brandsvendene ogsaa under Sygdom som Følge af Ulykkestilfælde ved Sygepengene thavde Ækvivalent for deres private Fortjeneste.

Det vedtoges at forhøje de paagældende Funktionærers Løn med 10 Kr. aarlig paa Vilkaar, at de derefter selv udrede det fulde Sygekassekontingent. Det Tidsrum, i hvilket der i Sygdomstilfælde udbetales Funktionærerne fuld Løn, begrænses til 6 Maaneder.

